

pertvurdering, en form for syn og skøn, udøvet af uafhængige eksperter, som skulle udpeges af de videnskabelige forskningsråd. Hermed fik miljømyndighederne fjernet den juridiske kontrol, der havde vist sig at spænde ben for Miljøstyrelsen. Det ville alene være Miljøstyrelsen og miljøministeren, der fremover skulle godkende og revurdere kemiske stoffer.

Den nye lov blev den 17. maj 1994 af et flertal i Folketinget vedtaget som lov nr. 438. I lovforslagets bemærkninger blev der ikke talt meget om Miljøstyrelsens selvskabte problemer med de tidligere lovforsøg.

Begrundelsen for lovforslaget var i stedet, at virksomhederne ved at dygne dokumentation på Miljøstyrelsens bord havde forhalet de ønskede forbud.

– *Fjerde forsøg.* Det er 1994-loven, der nu med miljøministerens lovforslag skal ændres igen.

I bemærkningerne til lovforslaget begrundes det kommende forslag på denne måde: »Det har nu vist sig, at adgangen til at stille spørgsmål medfører, at eksperterne ikke overholder tidsfristen (der var forudsat at være to måneder, red.), fordi der stilles et stort antal særdeles omfangsrige spørgsmål. Derved modvirker proceduren lovens formål om, at salg og anvendelse af de særligt sundhedsfarlige eller miljøskadelige bekæmpelsesmidler skal forhindres på en hurtig og effektiv måde«.

Så nu skal virksomhedernes ret til at stille spørgsmål til uvildige eksperter om Miljøstyrelsens risikovurdering helt fjernes.

Kemikaliefirmaerne får dog adgang til at kommentere Miljøstyrelsens afgørelser i et bilag til disse afgørelser, inden de sendes til de uafhængige eksperter.

Lovforslaget var til første behandling i Folketinget i sidste uge.

Her blev det mødt med skarp kritik af Venstres Hans Christian Schmidt og de Konservatives Niels Jørgen Langkilde på grund af den manglende ankelmulighed. De ville gerne være med til at vedtage, at sagsbehandlingen højst måtte vare tre måneder, så den ikke blev forlænget af gentagne anker, og de ville også ger-

ne være med til »tårnhøje gebyrer« på tabte ankesager, men de ville ikke give kald på ankelmuligheden. Man kritiserede også, at loven i høj grad begrænser, hvad de uvildige videnskabelige eksperter, der får Miljøstyrelsens afgørelser til vurdering, må udtale sig om. Det hedder nemlig, at eksperterne »alene skal udtale sig om Miljøstyrelsens vægtning og anvendelse af de undersøgelsesresultater og andre data, til brug for (miljøstyrelsens, red.) udarbejdelse af grundvurderingen, der er indsendt af ansøgeren. (...) Eksperten skal ikke udtale sig om andre forhold, herunder ikke om generelle eksponeringsmodeller, acceptniveauer eller sikkerhedsfaktorer«.

Det følges op i lovens bemærkninger: »En ekspertudtalelse skal ikke tage hensyn til, om Miljøstyrelsens konklusioner om et bekæmpelsesmidlets egenskaber er videnskabeligt bevist. (...) Det er tilstrækkeligt at begrunde et forbud med, at midlet på grundlag af foreliggende undersøgelser eller erfaringer *formodes* at være særligt farligt for sundheden eller miljøet«. (Kursiveringer står i forslaget).

Skal man dømme efter sagsforløbet de foregående 15 år, synes det at være i strid med EF-retten. Det er nemlig i direkte modstrid med det ovenfor citerede notat fra Justitsministeriets lovkontor af 14. september 1990. Heraf fremgår det, at de forskningsresultater, Miljøstyrelsen påberåber sig ved forbud af produkter, der lovligt kan markedsføres i andre lande, skal være tilvejebragt »på videnskabelig forsvarlig måde«.

Det betyder, at der er alle muligheder for, at afgørelser på grundlag af loven vil blive underkendt ved domstolene, såfremt de berørte firmaer anlægger sag, og at firmaerne i så fald vil være berettiget til erstatning.

Spørgsmålet spillede mærkeligt nok ingen rolle under førstebehandlingen. Men på grund af den manglende hensyntagen til gældende danske og EU-retlige regler kan der her ligge kimen til endnu et nederlag i Miljøministeriets femtenårige forsøg på at forbyde sprøjtemidler fra før 1979.